

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Dařbujanem
sídlem Jungmannova 351/2, 460 01 Liberec

proti
žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, č. j. OSH 105/25-2/67.1/25036/MP,
KULK 58633/2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 12. 2024, č. j. MML278189/24/5121/OD/Pst, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, neboť porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Přestupku se z nedbalosti dopustil tím, že dne X, v X hodin řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, po silnici v obci X, v blízkosti domu č. p. X, kde mu byla silničním laserovým rychloměrem naměřena rychlost 97 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši (+-) 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost stanovena rychlost 94 km/h. Jelikož jel žalobce v místě, kde je dovolena maximální rychlost 50 km/h, překročil maximální dovolenou rychlost o 44 km/h. Za toto jednání byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 8 000 Kč. Dále byl žalobci podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla zároveň podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč stanovená § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám.
2. Dne 10. 7. 2024 vydal správní orgán I. stupně příkaz, který byl zrušen odporem podaným žalobcem.
3. Na ústním jednání konaném dne 17. 9. 2024 žalobce uvedl, že ve spisovém materiálu postrádá certifikát o schválení měřidla, který byl platný v době jeho ověření, a prokázání umístění dopravní značky označující začátek obce X ve směru od Liberce. Předložil videozáznam, který by měl být z předmětného dne, a dále fotografie z července roku 2024 a ze dne ústního jednání, které dokládají, že značka v době spáchání přestupku chyběla a doposud nebyla v místě umístěna. Žalobce se tedy domníval, že u jeho jednání absentuje formální stránka přestupku. Dne 3. 10. 2024 zaslal žalobce doplnění vyjádření, v němž uváděl, že se přestupku nedopustil ani po materiální stránce, neboť k překročení nejvyšší dovolené rychlosti mělo dojít v místě, kde ještě nebylo zřejmé, že se jedná o zastavěné území obce. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil fotografie místa pořízené z veřejně dostupného zdroje www.mapy.cz, které měly dokumentovat charakter okolní zástavby.
4. Správní orgán I. stupně dne 4. 11. 2024 doplnil spisový materiál o informaci z Krajské správy silnic ze dne 18. 9. 2024, podle níž probíhala instalace dopravního značení č. B 20a „50“ na silnici III/2784, v Hořeních Pasekách dne 9. 8. 2024, a to pár dní na to, co

zmizela značka č. IZ 4a „Obec“. Do spisového materiálu byl zároveň doplněn certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C040-18.

5. Druhé ústní jednání proběhlo dne X, správní orgán I. stupně na něm vyslechl oba příslušníky Policie ČR, kteří prováděli dne X měření rychlosti v obci X. Svědek nstržm. X popsal průběh měření rychlosti předmětného vozidla. Uvedl, že vzhledem k tomu, že došlo k překročení rychlosti o 44 km/h v obci, nemohl být přestupek vyřešen na místě a museli sepsat oznámení o dopravním přestupku. Žalobce se na místě vyjádřil do oznámení o přestupku. Na otázku správního orgánu I. stupně, zda byla provedena kontrola dopravního značení před zahájením měření rychlosti, odpověděl, že ano, místo měření projížděli ze stejného směru, odkud pak přijížděla měřená vozidla, vše bylo v pořádku. Následovaly otázky zástupkyně žalobce, která se dotazovala, ve kterých místech byla přesně značka umístěna, policista uvedl, že přesné místo si nepamatuje, ale značka tam byla. Na otázku, od jakého místa by bylo pro řidiče zřejmé, že se nachází v zastavěném území svědek odpověděl, že se jedná o rovinku, kdy je vidět na 200 metrů, že jsou zde domy. Ve směru z Liberce je na pravé straně rodinný dům a na levé je bývalá restaurace a na obou stranách jsou autobusové zastávky. Pevné stanoviště na měření bylo cca 150 metrů za tímto místem.
6. Správní orgán I. stupně pokračoval výsledkem nstržm. X, která popsala průběh měření rychlosti shodně s výpovědí nstržm. X. Konkrétně popsala, že před začátkem měření byla provedena kontrola dopravního značení s označením začátku obce. Hlídka před prováděním měření jede od začátku obce na konec obce, aby se přesvědčila, jak daleko se nachází od značky. Vše bylo v daném případě v pořádku. Svědkyně dodala, že je nerozumné měřit 20 metrů za značkou. Dále uvedla, že žalobce jako důvod překročení rychlosti zmínil střevní problémy. Na otázku právní zástupkyně žalobce, zda byla instalována značka v den měření, odpověděla nstržm. X, že ano. V této souvislosti dále uvedla, že hlídka měřila u č.p. 50, které je vzdáleno přibližně 300 metrů od místa, kde začínají domy, zastavěná část.
7. V závěru ústního jednání byla zástupkyně žalobce seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
8. Dne 18. 12. 2024 vydal správní orgán I. stupně výše označené rozhodnutí. V jeho úvodu popsal dosavadní průběh řízení i podklady, na základě, nichž rozhodoval. Dospěl k závěru, že žalobce z vědomé nedbalosti porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když překročil maximální rychlost povolenou obecnou úpravou o 44 km/h. Fotografie, kterými se žalobce snažil prokázat, že v místě nebyla umístěna značka IZ 4a, správní orgán I. stupně nepovažoval za relevantní, neboť byly pořízeny dne 12. 7. 2024 v 15:26 hodin a 16. 7. 2024, vytvořeny byly až dne 17. 9. 2024. Přestupek byl spáchán dne X ve X hodin, fotografie proto nemají žádnou vypovídací hodnotu pro účely projednávané věci. Přiložený videozáznam vytvořený dne 15. 9. 2024 a pořízený dne Y v Y až Y hodin vznikl až čtyři hodiny po spáchání přestupku. Nebyl tedy pořízen ihned po měření rychlosti. Správní orgán I. stupně se přitom opíral o svědecké výpovědi policistů, kteří shodně uvedli, že dopravní značení bylo v místě řádně nainstalováno. Příslušníci Policie ČR se primárně považují za nestranné svědky. Nebylo přitom zjištěno, že by svědci vypovídali s cílem žalobce poškodit. Jejich výpovědi hodnotil jako věrohodné, konzistentní, bez vážných rozporů a ve vzájemném souladu. Dále správní orgán I. stupně poznamenal, že žalobce musí

mít s ohledem na své bydliště místní znalost daného úseku. Musel si být tedy vědom, že se zde nachází obec. Podle správního orgánu I. stupně by se pak žalobce jistě ohradil proti tomu, aby mu bylo za vinu kladeno jednání, kterého se nedopustil. Do oznámení o přestupku však uvedl, že spěchal, neboť měl střevní potíže. Zároveň správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50, podle nějž samotná skutečnost, že pozemní komunikace, po níž řidič přijede do obce, není osazena dopravní značkou označující začátek obce, neznamená, že by řidič nemusel dodržovat maximální povolenou rychlost. V dané věci přitom do obce vede dlouhá rovinka, z níž jsou z dálky patrné rodinné domy, po levé straně se nachází restaurace a autobusová zastávka. S ohledem na shora uvedené měl správní orgán I. stupně za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil, a rozhodl proto výše popsaným způsobem.

9. V odvolání žalobce obdobně jako v žalobě namítal absenci dopravního značení označujícího začátek obce a nenaplnění formální stránky přestupku. Tuto skutečnost doložil fotografiemi a videozáznamem pořízenými v průběhu správního řízení. Zpochybňoval rovněž hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně. Žalobce dále napadal věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří uvedli, že před měřením kontrolovali přítomnost dopravního značení, a navrhoval provedení důkazů výpisem četnosti kontrol a měření v daném úseku ze strany Policie ČR v období před a po dni spáchání přestupku, aby bylo možné posoudit věrohodnost výpovědí policistů a zjistit případné opakované provádění měření bez přítomnosti dopravního značení. Závěrem žalobce namítal nenaplnění materiální stránky přestupku. Zpochybňoval zejména, že by bylo možné z pohledu řidiče rozeznat souvislou zástavbu v místě měření.
10. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Nesouhlasil s žalobcem, že by ve spisovém materiálu chyběl důkaz o umístění dopravní značky značka č. IZ 4a „Obec“ v místě měření. Podle žalovaného se správní orgán I. stupně touto námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabýval. Provedl výslech obou příslušníků Policie ČR, kteří měření rychlosti prováděli. Ti shodně potvrdili, že před zahájením měření provedli kontrolu dopravního značení a že značka označující začátek obce v místě umístěna byla. Žalobce přitom při sepsání oznámení o spáchání přestupku chybějící dopravní značení nezminil a popsal jen své zdravotní komplikace. Jeho pozdější tvrzení o absenci dopravní značky proto podle žalovaného nebylo spontánním postřehem na místě, ale účelovým argumentem uplatněným až v rámci správního řízení. Žalovaný dodal, že pokud by žalobce vnímal údajnou absenci dopravního značení jako natolik zásadní skutečnost, mohl ji oznámit Policii ČR již při kontrole, případně učinit bezprostřední záznam nebo jiné relevantní úkony na místě. To však neučinil a s touto námitkou přišel s výrazným časovým odstupem. Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval fotodokumentací a videozáznamem, které byly žalobcem dodatečně předloženy. Ty nemohou být přímým důkazem stavu v rozhodném okamžiku. S ohledem na jejich časové souvislosti jim správní orgán I. stupně nepřiznal dostatečnou důkazní váhu k vyvrácení výpovědí policistů. S tímto hodnocením se žalovaný ztotožnil. Žalobcem předložené důkazy mohou toliko napomoci zpřesnění okamžiku, kdy mohlo ke ztrátě či odstranění dopravního značení dojít. Výpovědi policistů byly konzistentní, logické a nepůsobily nevěrohodně. K argumentaci správního orgánu I. stupně týkající se místní znalosti žalobce žalovaný konstatoval, že tato úvaha nebyla klíčová pro závěr o vině. Žalobci žalovaný

nepřisvědčil ve vztahu k úvahám, podle nichž mohli policisté dopravní značení přehlédnout kvůli rutinní povaze své činnosti. Tyto úvahy hodnotil jako ryze spekulativní a nepodložené. Závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku byl postaven především na výsledku měření rychlosti a výpovědích policistů, kteří potvrdili, že v místě byla před zahájením měření přítomna daná dopravní značka. Z výpovědí rovněž vyplynulo, že přítomnost dopravního značení byla ověřena při příjezdu na místo měření ze stejného směru, jakým přijížděla i měřená vozidla, tedy včetně vozidla řízeného žalobcem. Policisté neuvedli nic, co by svědčilo o nejistotě, rozporech či absenci paměti ohledně skutkového děje. Informace o četnosti měření v daném místě, požadované žalobcem k provedení jako důkaz, proto žalovaný hodnotil jako neefektivní a nadbytečné. Skutkový stav věci byl správním orgánem I. stupně dostatečně a spolehlivě zjištěn na základě přímých důkazů. K námitkám týkajícím se viditelnosti zastavěného území obce žalovaný uvedl, že dopravní značka označující začátek obce byla v čase měření řádně umístěna. Za situace, kdy je prokázáno splnění formální stránky přestupku, považoval žalovaný tuto námitku za bezpředmětnou. Nad rámec této argumentace přesto uvedl, že podle výpovědí policistů bylo měření provedeno v úseku s patrnou obecní zástavbou na obou stranách komunikace. V prostoru domu č. p. 50 byla nadto umístěna autobusová zastávka. K přestupkovému jednání žalobce podle žalovaného jednoznačně došlo a byly naplněny oba znaky skutkové podstaty přestupku, a to jak materiální, tak i formální. Žalovaný proto žalobcovo odvolání napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

11. Ve včasné podané žalobě žalobce namítal, že se na silnici č. II/2784 v obci X nenacházela v době spáchání přestupku dopravní značka IZ 4a „Obec“. Nemohlo tedy dojít k naplnění formální stránky přestupku. K prokázání svých tvrzení žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně několik videí a fotografií prokazujících, že nejméně čtyři hodiny po kontrole žalobce a nejdéle do 17. 9. 2024 v místě daná značka umístěna nebyla.
12. Žalobce přitom skutkový stav nerozporoval na místě, neboť se domníval, že značku pouze přehlédl. Vymezení se proti její absenci by v daný moment znamenalo nadprůměrnou odvahu vůči zasahujícím policistům, zvláště za situace, kdy značka v místě dříve umístěna byla.
13. Podle žalobce je třeba zároveň rozlišovat mezi pravdivostí a důvěryhodností výpovědi. Popsaná důvěryhodnost výpovědi policisty proto sama o sobě nesvědčí o pravdivosti uváděných skutečností. Žalobce se domníval, že policisté byli vnitřně přesvědčeni, že popisují události pravdivě, přestože se mýlili. Ostatně nstržm. X nedokázal sdělit, kde byla značka umístěna. Přesto tvrdil, že policisté provedli kontrolu značení.
14. Tvrzení o provedení kontroly je přitom třeba brát s rezervou, neboť pokud by policisté uvedli, že kontrolu neprovedli, vystavovali by se sami kázeňskému postihu. Jakákoli změna dopravního značení nadto často nebývá zaregistrována. Rutinní

postupy totiž lidský mozek neověřuje. Naopak událost, která z rutinního postupu vybočuje, je v lidské paměti přesně zachována. V dané věci takové události odpovídala část výpovědi týkající se střevních potíží žalobce. Podle žalobce mohli zasahující policisté přesně tímto způsobem nezaznamenat absenci značky.

15. Není přitom pravdou, že by svědecká výpověď policisty nebyla zpochybnitelná. Je judikováno, že taková výpověď má stejnou hodnotu jako výpověď jiného svědka. Při nastavení hodnocení výpovědi obou policistů správními orgány by v podstatě oba museli prohlásit, že kontrolu dopravního značení neprovedli, aby mohla být jejich výpověď zpochybněna.
16. V navazující části žaloby žalobce uváděl, že bylo vhodné vyhovět jeho návrhu na provedení důkazů týkajících se četnosti měření rychlosti v uvedeném místě. Pokud totiž v místě probíhala jakákoli měření rychlosti, podporovalo by to jeho tvrzení, že policisté neprovádí kontrolu místa dostatečně.
17. V závěru žalobce namítal nenaplnění materiální stránky přestupku. Konstatoval, že do spisu založil několik fotografií z portálu www.mapy.cz, které měly prokazovat místní poměry, zejména pak to, od jakého místa je zřejmé, že se řidič nachází v zastaveném území. Na tyto fotografie i související žalobcovy argumenty obsahující výpočty reakční doby správní orgány nereagovaly dostatečně.
18. S ohledem na výše uvedené žalobce požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že ve správním řízení byly provedeny důkazy, zejména výsledky zasahujících příslušníků Policie ČR, kteří shodně uvedli, že před zahájením měření provedli kontrolu dopravního značení a že dopravní značení označující začátek obce bylo v rozhodný okamžik na místě umístěno. Správní orgány se těmito důkazy zabývaly a vyhodnotily je jako věrohodné a vzájemně souladné.
20. Žalobce proti tomu staví především fotografie a videozáznam, které si podle svého tvrzení pořídil až s časovým odstupem po měření, a to vlastním mobilním telefonem. Žalovaný konstatoval, že takto pořízené záznamy nebyly pořízeny za účasti Policie ČR ani správního orgánu, žalobce jejich pořízení bezprostředně nikomu neoznámil, nepožádal o ověření stavu místa, a z jejich povahy vyplývá, že zachycují stav místa až v době pořízení, nikoli v rozhodný okamžik, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku.
21. Žalovaný zároveň doplnil, že u záznamů z mobilních zařízení nelze bez dalšího technického ověření považovat za průkazné samotné údaje o datu a času pořízení, neboť systémové nastavení času zařízení je uživatelsky změnitelné a samo o sobě neprokazuje, kdy byl záznam skutečně pořízen. I z tohoto důvodu nelze těmito podkladům přiznat takovou důkazní váhu, aby bez dalšího vyvrátily přímé důkazy vztahující se k rozhodnému okamžiku.
22. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobní námitky nezpochybňují zákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl, s tím, že náklady řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s.
24. Podle § 3 správního řádu *postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*
25. Podle § 50 odst. 4 téhož zákona rovněž platí, že *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
26. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*
27. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*
28. V dané věci se žalobce snažil zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány. Tvrdil, že v místě, kde probíhalo měření rychlosti, nebyla umístěna dopravní značka č. IZ 4a „Obec“. Správní orgány při učinění závěru, že na místě dané dopravní značení umístěno bylo, vycházely ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů.
29. K použitelnosti svědeckých výpovědí policistů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který ustáleně vychází z názoru, že *„policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.[...]O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42; obdobně již rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114).
30. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, *„v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány“.* Tento závěr však není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (nikoliv však nutně věrohodnějšího), neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na

výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, aniž lze automaticky výpovědím policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků. Oproti tomu je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, nebo ze dne 15. 8. 2018, č. j. 8 As 259/2016-48).

31. Jak již bylo uvedeno, v nyní posuzované věci správní orgány založily svá skutková zjištění primárně na výpovědích zasahujících příslušníků Policie ČR. Krajský soud ve shodě s žalovaným i správním orgánem I. stupně neshledal ve výpovědích obou policistů žádné skutečnosti, které by jejich věrohodnost narušovaly. Výpovědi byly vzájemně konzistentní, neobsahovaly rozpory a nevyplývaly z nich žádné indicie svědčící o osobním zájmu policistů na postihu žalobce či o nestandardním průběhu silniční kontroly. Oba svědci shodně uvedli, že žalobce před touto kontrolou neznali a neměli k němu žádný vztah, což vylučuje úvahy o jejich podjatosti. Ze správního spisu ani nevyplývá žádná okolnost, která by svědčila o nekorektním či šikanózním jednání hlídky.
32. Svědek nstržm. X sice připustil, že si nepamatuje přesné umístění dopravní značky na počátku obce, nicméně jednoznačně trval na tom, že zde dopravní značka umístěna byla a že ji hlídka před započítím měření zkontrolovala. Svědkyně nstržm. X doplnila, že součástí běžné praxe je projetí celé obce, které slouží nejen k ověření existence dopravního značení, ale rovněž k tomu, aby měření neprobíhalo v nepřípustné blízkosti od hranice obce. I ona potvrdila, že se dopravní značka č. IZ 4a „Obec“ na místě nacházela. Oba policisté si navíc vybavili žalobcem uváděnou zdravotní indispozici.
33. Za těchto okolností krajský soud neměl důvod o věrohodnosti výpovědí pochybovat. Žalobcem předestřená úvaha o tom, že lidská paměť lépe uchovává pouze události vybočující z běžné rutiny, sama o sobě nemůže znevěrohodnit konzistentní a logicky vystavěné svědecké výpovědi. Přijetí takového argumentu by ve svém důsledku znamenalo popření možnosti vycházet z výpovědí policistů ve všech případech každodenního výkonu služby, což je zjevně neudržitelné. Žalobce navíc tuto svou tezi ničím nedoložil. Stejně tak jde o ničím nepodloženou spekulaci, pokud žalobce dovozuje, že policisté mohli mylně uvěřit své vlastní verzi, či že vypovídali ve snaze vyhnout se potenciálnímu kázeňskému postihu.
34. Krajský soud naopak výpovědi policistů hodnotí jako přesvědčivé. Policisté shodně potvrdili existenci dopravního značení. Zjevně si žalobce pamatovali, neboť shodně popsali jeho argumentaci v době kontroly týkající se zdravotní indispozice. Svědkyně nstržm. X navíc podrobně vysvětlila účel a průběh kontroly dopravního značení před zahájením měření. Za této důkazní situace soud neshledal žádný důvod považovat jejich výpovědi za nevěrohodné.

35. Za přílehu lze považovat i úvahu žalovaného týkající se průběhu procesní obrany žalobce. Je nesporné, že je výlučně na žalobci, kdy a jakým způsobem zvolí uplatnění své argumentace. Současně však nelze přehlédnout, že ač žalobce dle svého tvrzení zjistil absenci dopravního značení bezprostředně po provedené kontrole, neučinil žádný krok, jímž by tuto skutečnost Policii ČR nebo správnímu orgánu neprodleně oznámil. Naopak své námitky poprvé uplatnil až s výrazným časovým odstupem. V této souvislosti neobstojí tvrzení, že by snad upozornění policistů na údajně chybějící dopravní značení z jeho strany vyžadovalo „nadprůměrnou odvahu“. Již samotný fakt, že policistům bez váhání sdělil svou omluvu spočívající v údajných zažívacích obtížích, svědčí o tom, že neměl zábrany svou situaci aktivně vysvětlovat. Soud proto postrádá jakýkoli racionální důvod, proč by sdělení námítky ohledně chybějícího dopravního značení mělo klást na žalobce vyšší psychické či osobnostní nároky než jiné vysvětlení jeho rychlé jízdy. I tato okolnost, ve spojení s časovým odstupem, zpochybňuje přesvědčivost jeho následně vznesené argumentace.
36. Správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný, se nemýlí ani v tom, že žalobcem předložené fotografie a videozáznamy neprokazují stav dopravního značení v době spáchání přestupku. Žalovaný správně uvedl, že tyto podklady pouze dokládají, že v určitém časovém odstupu po silniční kontrole žalobce se dopravní značka IZ 4a „Obec“ na místě nenacházela. Nevypovídají tedy o situaci v rozhodném okamžiku, a nemohou tedy zpochybnit skutkový závěr vyplývající z obou svědeckých výpovědí. V celkovém kontextu ani podle krajského soudu nemají tyto dodatečné podklady dostatečnou vypovídací hodnotu k tomu, aby převážily nad jednoznačnými a vzájemně konzistentními výpověďmi obou policistů, kteří shodně potvrdili umístění dopravního značení v době měření rychlosti. Za této důkazní situace obtojí i rozhodnutí žalovaného neprovádět další navržené důkazy, neboť by byly nadbytečné a nemohly by na již zjištěném skutkovém stavu ničeho změnit. Krajský soud tedy ve shodě s žalovaným považuje skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně za spolehlivě a v dostatečném rozsahu zjištěný.
37. Žalovaný se náležitě vypořádal také s námitkami směřujícími k nenaplnění materiální stránky přestupku spočívající ve vymezení počátku zastavěného území. Jeho závěr, že nemá význam zkoumat, od jakého okamžiku či místa může být řidiči zřejmé, že se nachází v obci, pokud je prokázáno, že na jejím začátku byla umístěna dopravní značka IZ 4a „Obec“, krajský soud považuje za výstižný. Jestliže správní orgány na základě svědeckých výpovědí spolehlivě zjistily, že dopravní značení bylo v době měření rychlosti na místě, odpadá důvod zabývat se hypotetickými úvahami o míře zastavení příjezdu do obce.
38. Doplnující argumentace žalovaného, opírající se o svědecké výpovědi obou zasahujících policistů (ostatně plně odpovídající závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2012, č. j. 1 As 183/2012-50), pak v úplnosti reaguje na všechny ostatní aspekty námítky týkající se nenaplnění materiální stránky přestupku. Z výpovědi nstržm. X vyplynulo, že vlastní místo měření rychlosti se nacházelo přibližně 300 metrů od počátku zástavby obce. Svědek nstržm. X doplnil, že se v daném místě jedná o rovný a přehledný úsek komunikace, na němž je již ze vzdálenosti zhruba 200 metrů patrná souvislá zástavba, na pravé straně rodinný dům, na levé straně objekt bývalé restaurace a po obou stranách silnice se nacházejí autobusové zastávky. Pevné stanoviště hlídky určené k měření rychlosti bylo podle

této výpovědi umístěno přibližně 150 metrů za tímto místem. Z těchto svědeckých výpovědí, které jsou vzájemně konzistentní a logicky na sebe navazují, žalovaný správně uzavřel, že měření rychlosti probíhalo již v zastavěné části obce. Pokud žalovaný za této situace odmítl žalobcovy návrhy na provedení důkazů snímky ze serveru www.mapy.cz, nepochybil.

V. Závěr a náklady řízení

39. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
42. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně